

Dingsdag

den 29 October.

FRANKFORT, den 25sten October.

Nadere berigten uit Konstantinopel, van den 26sten September, melden het volgende: «Thans heerscht hier weder volkomene rust, en de Sultan houdt zich steeds bezig met de organisatie der armee. Bij het departement van buitenlandsche zaken bespeurt men groote drukte, welke door de bemoeijingen van de Fransche en Engelsche gezantschappen veroorzaakt wordt. Het traktaat met Rusland verontrust de beide zee-mogendheden buitengemeen; zij zouden hetzelfde gaarne vernietigd, of althans gaarne het punt ingetrokken zien, waarbij eene Russische tusschenkomst, ingeval van nieuwe binnenlandsche onlusten, bepaald wordt. Zij vreezen, dat t'eeningertijd weder verwarring kan ontstaan, en het aldan Rusland gemakkelijk zou vallen, zich te Konstantinopel vast te nestelen. Tot dus verre had men van den Franschen en Engelschen kant beproefd, de Porte daartoe te brengen, dat zij uit eigen beweging van de verbindtenissen, met Rusland aangegaan, mogt terugkomen. Dan alle die pogingen waren vruchteloos, daar de Sultan sedert de laatste gebeurtenissen eene groote voorliefde voor de Russische natie betoonde, en van niets wilde hooren spreken, wat hem te Petersburg eenigzins in een ongunstig licht zou kunnen plaatsen. De vertegenwoordigers van Frankrijk en Engeland zagen zich derhalve genoodzaakt, om hunne hoven te verwittigen, dat het verlorene moeite was, op deze wijze op de Porte te werken en dat men daartoe een gunstiger tijdstip moest afwachten. Te Londen en Parijs schijnt men hiertoe niet ingestemd, maar er nog sterker op aangedrongen te hebben, om van de Porte de toezegging te trachten te verkrijgen, dat zij zich zonder verwijl aan het Russische protectoraat zou onttrekken, of althans de bepaling er zou laten uitligten, ten gevolge waarvan, bij nieuwe onlusten, onvoorwaardelijk hulp door Rusland zal verleend worden. De Fransche en Engelsche gezanten hebben derhalve voor eenige dagen aan den reis-effendi nota's overhandigd, waarbij zij verzochten, dat het der Porte mogt behagen, om de bedenkingen van hunne hoven opzigtens de Russische traktaten in aanmerking te nemen en hare maatregelen daarnaar in te rigten; terwijl zij daarbij tevens te kennengaven, dat, wanneer de Porte op hunne vertoogen geen acht mogt slaan, zij gemagtigd waren, om formeel tegen de met Rusland aangegane verbindtenissen te protesteren, en zij zulks in dit geval ook zouden doen met de voorafgaande opmerking, hoe de Porte het zelf zou te wijten hebben, indien zij in de toekomst blootgesteld mogt zijn en alleen mogt staan. Op deze nota's heeft de reis-effendi in zeer gematigde uitdrukkingen geantwoord, dat hij tot zijn leedwezen, niet zoodanig aan de wenschen der heeren gevolmagtigden kon voldoen, als hij onder andere omstandigheden gewis zou doen; dat de Porte geene andere gelegenheid zou laten voorbijgaan, om de beide hoven genoegen te geven en met der daad de vriendschappelijke gezindheden te doen blijken, welke zij steeds voor dezelve koesterde. De Porte is derhalve weigerachtig geweest en heeft op nieuw bewijs geleverd, hoe zeer het haar ernst is, om met Rusland in de naauwste verbindtenis te blijven. Zoo althans wordt te Konstantinopel de loop der zaken verhaald. Men zal nu zien, welken indruk de ontwijkende handelwijze van den Sultan te Parijs en Londen zal maken. Niemand geloofst intusschen, dat het onmiddellijk ernstige gevolgen zal hebben, hoezeer het voortdurend oponthoud van een vrij groot getal Engelsche en Fransche oorlogsschepen op de reede van Smyrna en in den Archipel eenige opmerking baart. — De Grieksche regering heeft een besluit omtrent de kerk van het land genomen. Hetzelfde maakt te Konstantinopel het onderwerp uit der dagelijksche gesprekken, en kan van gewichtige gevolgen voor den nieuwen staat zijn. De patriarch te Konstantinopel acht zich daardoor benadeeld en beroofd van eenen invloed, dien hij naar omstandigheden tot heil of schade van Griekenland uitoefenen kon, iets dat dan ook wel het Grieksche regentschap mag beweogen hebben, zich daaraan te onttrekken.

Van den 26sten October.

De Courant van München behelst berigten uit Nauplia van den 21sten September. Er zijn vele personen in hechtenis genomen, ten gevolge der ontdekking van een complot tegen de regering, waarin onder anderen betrokken zijn Colocotroni, Nikitas, Grivas, Koliopulos en Plaputas, die als afgevaardigde te München is geweest. Te Tinos hebben mede eenige onlusten plaats gehad, ten gevolge der weigering om de belastingen te betalen. — Koning Otto heeft een pleziertogt ondernomen, die eene maand zal duren, en schijnt dus deze bewegingen niet van veel aanbelang te achten.

— Het dagblad van Smyrna schrijft het volgende uit Canea op het eiland Candia, 12 September: «Mehemed-Ali, Onder-Koning van Egypte, heeft het eiland den 1sten September verlaten. Terstond vergaderden de misnoegde Grieken van Candia in een dorp, begaven zich in massa naar den municipalen raad, droegen hunne bezwaren voor en eindigden met de verklaring, dat zij besloten hadden, om de gehoorzaamheid aan de regering, welke hen zoo onwaardig behandeld en in de schandelijkste slavernij gedompeld had, op te zeggen. Daar de seraskier van den onder-koning, Mustapha-paëta, op Candia tegenwoordig was, achte de municipale raad zich niet bevoegd, om in dezen te beslissen, maar zocht de gemoeüeren te bedaren, doch alles was vruchteloos. De meeste Turksche ingezetenen maken heimelijk gemeene zaak met de Grieken, en het schijnt, dat Mehemed-Ali of zijn stelsel zal moeten veranderen, of van de heerschappij over Candia afzien.»

GRIEKENLAND.

Bij eene koninklijke verordening, gedagteekend uit Nauplia van den 4^{den} Augustus, is de Grieksche kerk onafhankelijk verklaard, overeenkomstig den eenparigen wensch der aldaar vergaderde 36 metropoliten, aartsbisschoppen en bisschoppen des rijks; voorts is daarbij eene permanente synode opgericht, welke, onder de opperheerschappij des konings, het hoogste kerkelijke gezag zal uitoefenen. De Grieksche kerk zal voortaan den naam dragen van de orthodoxe Oostersch-apostolische kerk in het koninkrijk Griekenland. Het opperhoofd van de administratie der kerken is de Koning. Tot president van de Synode is de metropoliet van Kointhe, Kyrillos, benoemd; tot staatsprocureur de ministeriele raad Constantino Sahinas; tot leden de metropoliten Paisios van Thebe en Zacharia van Santorin, de exmetropoliet van Larissa en kerkyoogd van Elis, Kyrillos, en de bisschop Josef van Andrusa; tot secretaris de priester Theobles Pharmakides. De synode correspondeert met het ministerie van eeredienst en openbaar onderwijs.

WEENEN, den 17^{den} October.

Zijne Doorluchtigh. de huis-, hof- en staatskanselier van Zijne Majesteit, de prins van Metternich, is heden namiddag van Linz alhier teuggekomen.

LEIPZIG, den 18^{den} October.

Gedurende de mis van dit jaar, en later te Dresden, Freiberg enz. liet de weduwe Wejnands van Bergen op Zoom een Bokkenees van het eiland Celebes, zoo als zij zeide, benevens deszelfs kinderen, voor geld zien. Er ontstond vermoeden, dat hierbij bedrog plaats had en de vermeende Bokkenees een Duitscher was. Zulks had ten gevolge, dat door het bestuur der politie hieromtrent onderzoek werd gedaan, ook te Gravenhage en Amsterdam; maar de uitslag daarvan bevestigde dit vermoeden niet, en daarop is thans ter algemeene kennis gebragt, dat tot de verdenking van een plaatshebbend bedrog in dezen geene gegronde oorzaak voorhanden is.

ZWITSERLAND.

De gewone landdagis, na 3½ maand bijeen te zijn geweest, gescheiden, en de met elkander welbevriende afgevaardigden hebben na een afscheidmaal de terugreis naar hunne haardsteden aangenomen. Wat het plan eener verbetering van het verbond betreft, hetzelfde is blijven steken, en het verbond van 1815 heeft zich zelfs meer bevestigd.

Schwijs. Eindelijk is ook dit kanton door de bondgenootschappelijke troepen ontruimd. Men verblijdt er zich algemeen over, dat het laatste hier geleverde Franse bataljon, dat zoo gedragen heeft, dat er geene enkele klagte over vernomen wordt.

CLEEF, den 25sten October.

Gisteren avond omstreeks half zeven uren arriveerde alhier de Kroonprins van Pruisen. Z. K. H. werd door de rijdende schutterij met muziek en vaandels ingehaald. De geheele stad was verlicht en de huizen waren met guirlandes en vlaggen versierd. Dadelijk bij Hoogstdezelfs aankomst ten huize van den graaf Zur Lippe, reed een ordonans naar de Diergaarde, waar Prins Frederik der Nederlanden, logeerde. Na het verleenen van audientie aan alle autoriteiten was er eene diner van 30 couverts, waaraan de overste Gallieres de eer had deel te nemen. Ten elf uren verschenen HH. KK. HH. de Prinsen van Pruisen en der Nederlanden op het bal en bleven er tot half een. 's Morgens hebben Hoogstdezelfen de bijzonderheden der stad bezigtigd en zijn vervolgens naar Crefeld gereisd. De bijeenkomst der beide Prinsen te dezer stede was regt broederlijk. Prins Frederik der Nederlanden was gekleed in de uniform van het 15de regement van linie.

LONDEN, den 26sten October.

De tegenstand tegen de beschreyene middelen wordt gedurig ernstiger. De dagbladen van de Whigs, die staatkundige vereenigingen en gewapende genootschappen ter verkrijging van de hervormings-bill hebben trachten te bevorderen, zijn thans ten hoogste verontwaardigd over de tegenwoordige verbindtenissen tegen de beschreyene middelen. Zij zochten eerst het volk de voordeelen eener dreigende houding te leeren kennen, en nu zij op het kussen zijn, ontsteken zij in gramschap, dat hunne leerlingen in het stelsel van geweld de gehoorzaamheid zoo slecht leeren verstaan.

(Morning Herald.)

— Volgens de berigten uit Spanje, welke men in de dagbladen vindt, is de leus van de partij, welke zich tegen de troonsbeklimming van de koningin verzet, niet alleen leve Karel de vijfde, maar ook leve de inquisitie, en zijn de hoofden van den opstand overal de monniken, pastoors en bisschoppen. Het volk geeft echter niet overal zoo gereedelijk gehoor aan hunne opruijingen, als in vorige tijden; menigeen blijft werkeloos en er zijn er zelfs een aantal, die zich tegen hen en voor de koningin wapenen.

— Het stoomschip de Hermes is uit de Middellandsche zee aangekomen. Hetzelfde heeft Corfu den 29sten September, Patras den 1sten October, Zante den 2^{den}, Malta den 4^{den}, Gibraltar den 14^{den} en Cadix den 15^{den} verlaten. De tijdingen, welke dit vaartuig uit Griekenland brengt, zijn gewigtig. Volgens dezelve is er eene zamenzwering tegen de regering van dat land ontdekt. Colocotroni stond aan het hoofd daarvan; hij is gevangen genomen. De krijgswet zou in het land afgekondigd, en Colocotroni daarnaar gevonnisd worden. Koning Otto schijnt bij het volk niet meer in gunst te staan. Van de Beijersche troepen schijnen vele manschappen te sterven. Het land blijkt inwendig ver van rustig te zijn, en over 't geheel een treurig aanzien te hebben. De Engelsche

en Fransche schepen waren in den Archipel en het Russische eskader boven Konstantinopel. — Volgens hetgeen dit schip te Cadix vernomen heeft, heeft zich daar evenmin als in de provincie Andalusie eene partij voor don Carlos opgeworpen. Te Cadix wist men niets van Bourmont en zijne officieren.

— Uit een brief van Pampelona, den 16den dezer, blijkt, dat de laatste koerier, die Bayonne had verlaten om naar Madrid te reizen, te Tafalla is aangehouden, waar de inwoners don Carlos tot Koning hebben geproclameerd. De meeste jongelieden te Pampelona hebben zich bij de carlisten gevoegd, die de carabinieri langs den weg van Bourlada tot Burguete hebben ontwapend. De zaken schijnen in Pampelona eenen ernstiger keer te nemen, de inwoners zijn er in eene hevige gisting en het garnizoen bestaat slechts uit 2000 man. Dagelijks was men versterkingen uit Madrid te gemoet ziende.

— Men beweert, dat de laatste bij het gouvernement ontvangene dépêches uit Lissabon niet zoo gunstig zijn als de particuliere berigten. Dit gerucht wordt echter ten eenemale betwijfeld.

— Uit eene particuliere correspondentie van den 23sten dezer, blijkt, dat don Carlos reeds den 1sten October van Abrantes eene gedrukte proclamatie aan het Spaansche volk heeft uitgevaardigd van den volgende inhoud:

»Hoe smartelijk was voor mijn hart de dood mijns beminden broeders. Midden onder mijne zorgen en bekommeringen, had ik ten minste den troost nog, dat hij leefde; want ik hechte de hoogste waarde aan zijn zijn behoud. Laat ons den Almagtigen bidden, hem deelgenoot zijner hemelsche glorie te maken, indien hij nog niet in de eeuwige verblijfplaats der gelukzaligen is aangeland.

«Ik ben geenszins begeerig naar het bezit van den troon, en zou gaarne afzien van het jagen naar de goederen dezer vergankelijke wereld; maar de godsdienst en de vervulling der grondwet, met betrekking tot de opvolging in de regering, en bijzondere verplichtingen, die op mij rusten in het verdedigen der regten mijner zonen en andere beminde betrekkingen, dringen mij om naar het bezit der Spaansche kroon te haken, welke men getracht heeft mij te ontrooven, door een onwettig besluit, hetwelk de vernietiging der heiligste verordeningen ten grondslag gehad heeft.

«Na het droevig afsterven mijns broeders, begreep ik, dat dadelijk de vereischte maatregelen zouden genomen worden, om mij als Koning uit te roepen; en bijaldien van dat oogenblik af iemand als verrader mogt beschouwd worden, die daartoe had medegewerkt, zoo zal ik daarentegen allen, als zoodanigen beschouwen, die weigeren, om zich om mijnen standaard te scharen; voornamelijk de hoofden des legers, de gouverneurs der provincien en alle andere burgerlijke en militaire beambten, die zich niet dadelijk voor mij verklaren, wanneer het den Almagtige behaagt, mij weder naar mijn geliefd vaderland terug te voeren, om over hen te regeren, die mijner zaak getrouw gebleven zijn. Ik geef u den raad van eensgezind, vredeliedend en weldadig te zijn. Ik veracht het denkbeeld dat de Spaansche katholieken, op wier liefde en gehechtheid ik reken, behagen zouden kunnen scheppen in moord en plundering of in het plegen van misdadigheden. Orde is de eerste grondslag van rechtvaardigheid; het is het loon der deugden en het straf der goddeloozen, en hunner onzalige aanhangers. Aldus moge vervuld worden, wat reeds zoo lang het voorwerp mijner wenschen heeft uitgemaakt.

Abrantes, den 1sten October 1833.

(get.)

CARLOS ISIDRO DE BOURBON.

De geruchten aangaande de erkenning der Koningin regentes en de infante van Spanje door het Engelsche gouvernement, op voorwaarde, dat Spanje Donna Maria in Portugal zou erkennen, hebben zich bevestigd. Men verzekert, dat Maria Christina don Carlos voor rebel heeft verklaard, zoodra hij zich in Spanje komt vertoonen.

— Het is niet algemeen bekend, dat de weduwe van den vermaarden zeereiziger Cook nog in leven is. Zij woont te Clapham en is thans 100 jaren oud.

— Een ochtendblad meldt, dat het antwoord van de Porte op de verzoeken van de Engelsche en Fransche gezanten, betrekkelijk het traktaat met Rusland, hierop nederkomt. 1.) dat de bedoelde alliantie, die ter handhaving van de rust is gemaakt, geenszins van eenen aanvallenden aard is en alleen de belangen van Turkije betreft. 2.) Dat de Porte onafhankelijk verlangt te zijn, en de vrijheid heeft, om tot deszelfs eigen welzijn zoodanige traktaaten met bevriende mogendheden te maken, als zij noodig oordeelt. 3.) Dat de Porte meende, dat deze verbintenis door al de mogendheden, welke belang hebben bij het behoud der algemeene rust, zou worden toegejuicht en dus niet weinig verwonderd is geweest over de bedenkingen, welke door de Engelsche en Fransche gezanten daarop gemaakt zijn.

— Brieven uit Lissabon gewagen van eenen aanval, door don Pedro tegen het leger van don Miguel bewerkstelligd. Hij heeft hetzelfde den 10den op drie punten aangegrepen; en na vijf uren hardnekkig vechtens, is de vijand genoodzaakt geweest langs den weg van Lunivar op te trekken, na 9 stukken geschut te hebben verloren. De generaal Saldanha heeft den regter- en de hertog van Terceira den linker vleugel aangevalen. Don Miguel heeft van het paleis van Lunivar de vlugt genomen en zijne equipagen in den steek gelaten. Don Pedro heeft onverwijd van dat paleis bezit genomen, en des anderen daags heeft hij don Miguel vervolgd en andermaal bij Louris geslagen. De admiraal Napier heeft met 116 man dit gevecht bijgewoond. Don Miguel is genoodzaakt geweest langs den weg van Santarem te retireren. Het verlies zijner armee wordt op 3000 man, en dat van don Pedro's leger op 500 a 600 man geschat. Er zijn vele Miguellistische krijgsgevangenen gemaakt en vele overloopers aangenomen. Don Miguel heeft op zijnen aftog zijne gewonde manschappen achter gelaten. Al de ommelanden van Lissabon tot aan Peniche zijn thans geheel vrij. Er werd een nieuw en beslissend gevecht verwacht, als op den 12den, zijnde don Pedro's verjaardag, te zullen plaats grijpen.

's GRAVENHAGE, den 25sten October.

De heer Sijpkens is door Z. M. benoemd tot voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

— Zijne Exc. de minister van buitenlandsche zaken heeft aan de Staten-Generaal de verwachte mededeelingen gedaan. Het volgende is daarvan een uittreksel.

Door de ondervinding geleerd, dat geschrevene betoogen, en derzelver spoedige bekendmaking weinig geschikt waren om zich te verstaan, en verlangende zoo veel mogelijk alle vertraging en afwijking van het hoofddoel te vermijden, stelden 's Konings gevolmagtigden te Londen voor, dat alles mondeling te worden behandeld, slechts datgene worde op het papier gebracht, waaromtrent men het zoude eens zijn geworden, en dat gedurende de onderhandeling het publiek van haren loop zoude onkundig blijven.

Dit zijnde afgesproken, boden zij de twee ontwerpen aan, het een van een traktaat met de vijf mogendheden, het andere van een traktaat met België in het eerste begrepen. Wel verre van de onderhandelingen aan nieuwe verwickelingen bloot te stellen, of nieuwe eischen te behelzen, waren het, behoudens zeer enkele wijzigingen, dezelfde opstellen, reeds in het najaar van het afgelopen jaar te berde gebracht, en den 3 November aan Hun Edel Mogenden medegedeeld. Aldus werd de onderhandeling eigenaardig weder opgevat, daar waar zij gebleven was. De regering gaf daarbij opzettelijk de voorkeur aan den geheel onpartijdigen arbeid, haar in der tijd door de gezantschappen van Oostenrijk, Pruisen en Rusland aangeboden, de onmiskenbare strekking hebbende, om de verschillende denkbeelden en vorderingen in overeenstemming te brengen tot elkander; en, in het oog houdende het aan haar geuit verlangen, dat gemiddelde cijfers mogten worden ingevuld, oordeelde zij geen meer onduidelzinnigen waarborg te kunnen leveren harer inschikkelijkheid, dan door insgelijks aan dien wensch toe te geven.

In hare nota van den 10den Julij 1832 had de Londensche Conferentie verklaard, slechts weinige aanmerkingen te hebben op het ontworpen traktaat met de vijf mogendheden, minder den inhoud betreffende, dan de bewoordingen. De menigvuldige veranderingen, thans in dit stuk verlangd, sommige van welke de strekking er van wezenlijk aangingen, waren derhalve onverwacht. Niet te min werden zij bewilligd, en erlangde aldus het traktaat de paraphering.

Geparapheerd werden insgelijks de meeste artikelen van het traktaat met België, en alhoewel hiervan voor alsnog bleven uitgezonderd de artikelen 7, 9, 10, 11 en 22 van het Nederlandsche ontwerp, de meeste gewichtige punten der onderhandeling bevattende, zoo zal men echter het belang van dezen voortgang gereedelijk erkennen, wanneer men het oog vestigt, niet op den eenvoudigen aard der alsnu overeengekomene artikelen, maar op de verwickelingen, waarmede de regeling ook der eenvoudigste dingen is verzeld gegaan.

Terwijl de Nederlandsche Gevolmagtigden te vergeefs naar de eigenlijke oorzaak van den tegenstand, dien zij bij iederen stap der negotiatie ontmoetten, welke oorzaak toch niet gezocht kon worden in het belang der voor Europa zoo onverschillige, nog onvereffend geblevene punten, en misschien eerst door volgende gebeurtenissen zal aan den dag geraken, zoo werden omgekeerd tegen hen twee bezwaren ingebracht, zoo menigmaal in de staatkundige onderhandelingen van alle tijden geopperd; dat men nauwelijks kon vermoeden dezelve op nieuw te zien herleven. Het was eerst en vooral, dat de Nederlandsche Regering tot schikking ongenegen was, en dat hare Gevolmagtigden niet voorzaten waren van genoegzame voorschriften.

Het eerste strekte ter beantwoording, zoo wel van hetgeen die Gevolmagtigden toegaven, als van hetgeen zij verlangden, en toen er vier punten omtrent de Schelde onvereffend gebleven waren, en zij er één geheel, het cijfer van een ander letterlijk voor de helft, en de twee overige, zoo ver deze zich met cijfers laten in verband brengen, voor drie vierden of zeven achtsten, bewilligd hadden, ook toen werd hun toegevoegd: men zag klaar, dat het 's Gravenhaagsche kabinet van alle schikking afkeerig was. Intusschen bleef een betoog, uit mijne tegenwoordigheid te Londen getrokken, onbeantwoord; want erkennende de wisselvallige uitkomst van alle onderhandelingen, en dat ook ditmaal die wisselvalligheid mij niet had mogen terughouden van de aanvaarding dezer zending en van de vervulling mijner plichten jegens mijn Vaderland, veroorloofde ik mij te vragen, hoe men zich toch verklaarde, dat ik mij onkundig zoude bevonden hebben van de eigenlijke gezindheid der Nederlandsche Regering, of dat ik, kennis dragende van hare ongenegenheid tot schikking, de zending naar Londen zoude op mij genomen hebben met het doel om niet te sluiten.

Wat de voorschriften betrof, zoo waren dezelve in zulk eenen ruimen zin gesteld, dat ik naar Engeland overstak met de waarachtige overtuiging van te slagen, en ons toegeven op vele eischen in afwijking van het ontwerp der drie Hoven droeg er de blijken van; doch wanneer onder genoegzame voorschriften verstaan moet worden, de bevoegdheid om zich ook aan de meest overdrevene vorderingen zonder eenige uitzondering hoegenaamd te onderwerpen, in dat geval erkenne ik, dat die der Nederlandsche Gevolmagtigden onvolledig waren.

Tot hiertoe was in de verschillende ontwerpen ten aanzien der territoriale schikkingen omtrent het Groot-Hertogdom Luxemburg de toestemming der Agnaten van het Huis van Nassau, mitsgaders die van het Duitsche Bondgenootschap voorbehouden. Thans werd uitgedrukt, dat het aan den Koning verblijvende gedeelte der provincie Limburg tot Nederland zoude behooren, en in het derde artikel van het traktaat met de vijf Mogendheden werd van de toestemming der Agnaten en van het Bondgenootschap gewaagd in den voorledenen tijd, en gezegd, dat de akten, dezelve behelzende, gevoegd waren bij het tegenwoordige traktaat.

Deze wijziging van het derde artikel, ten gevolge van welke de aanvraag en verkrijging dier toestemming de tekening van het tractaat moesten voorafgaan, bij het vertrek van hier niet hebbende kunnen voorzien worden, bragt de Nederlandsche Gevolmagtigden in het geval van daaromtrent nadere voorschriften te vragen, en werden zij dien ten gevolge gemagtigd tot de paraphering van het aldus gestelde artikel, na vooraf verklaard te hebben, dat de Koning Groot-Hertog de verlangde stappen bij de Agnaten van Hoogstdezelfs Huis, en bij het Duitsche Bondgenootschap, doen zoude, zoodra de vorderingen der tegenwoordige onderhandeling van aard zouden zijn, om aanleiding te geven tot die stappen.

